

BÁNKÖVI DOROTTYA

Aki belőled

Szétszakít a fény. Szeretőm ma nincsen.
Zsarnokok, hiú, lihegő imádók.
Útraváltak már, akiket gyötörtem,
és akik engem.

*Annyi év után szabadult boszorkány
égni nem fog. Itt, aki álljt parancsolt,
vérben és mégis patyolatfehéren
jött le az égből.*

Tengerár mosott ki belőlem. Ázott
fák a tűzben, füst, ami kint maradt csak.
Nincs Zeusz, ezért utadat nem állják,
isteni gyermek.

*Úgy, akár három kataklizma régen,
asszony és fiú, leuralva nincsen,
nem számárháton, szeleken ügetnek,
őrzik a békét.*

Nárcisznál

Nagy holdudvara van, birtoka, kincsei,
bronztalpas lovagok, tünde hajú fővény,
tégglák, címeresek, zord falakon pihék:
porló csillaga fényei.

Most nincs semmi közös, mindenem így övé,
még karcsú derekam édeni húsbilincs
fonja át, s gyönyörű selymei. Kerti tó
partján döglök aranyhala.

Ígért ő nyarakat, lám, csak a tél maradt.
Hízeltgette eleget, így puha szél sodort.
Bírná hinteni még magvait. Ártana,
nem fél, tébolya élteti.

Oh, a szárnyas idő, hirtelen, hát ugye,
szólt vén Berzsenyi is, volt, de ma nincs hová,
visszhang már, aki fél, nem lehet otthona,
bent a trófea is fakó.

BÁNKÖVI DOROTTYA (1994) Budapest

Felébredtem

Előszezon volt. Hús levegő csapott
arcomba. Izzadt éjszaka ülte meg
a várat. Inger változásra.
Orgona nyílt ki a déli fronton.

Terpeszkedett még, mint heverőn hagyott
vadállat egy szép gondolat. Elmehetsz –
búgták a sípok nyugtatón. Így
lesznek a kényszerek érthetőek.

Utószezon van. Most csak az ébredő
nap fénye int. Az alkonyat őriző,
szűk köntösében fázom. És most
kellene lépni. De régi lábnym,

– talán anyámé – folyton utam előtt.
Felébredek ma. Lám: arany és ezüst
kalitka ágyam. Tolvajom volt
ő, akitől gyereket fogantam.

Felébredek ma. Nem keveredhet el
több fény belőlem. Mondana bármit még
egy évszak újra? Ő ennyi volt:
fóbia, átutazó kisisten,

őszanya erdeiben: kivert eb.

A Nőasztala

Terítve van már a nőasztala,
lassan eltűnik az ujjnyom a porban,
szilárd még bennem (ma is telihold van),
mint platánok csontkemény sorfala.

Borszínű fények, gyenge pánikroham,
rám telepszik, akár az éjszaka,
néz és kártyát vet. A pszichopata
ő, a bolond a kirakott lapokban.

Ma még nem lepleződhet le. De látom,
zsarnok és kegyetlen, mint a gyermek,
akinek apja nem volt, csak egy lábnym,

amibe ő rendre beelépett.
Fülledt csend. Valaki a déli szárnyon
felordít: szedd le a terítéket!